

**Monrad:** Jeg troer, at, naar den sidste ærede Taler, ved længere at have deeltaget i Forhandlingerne, har faaet et noiere Kjenndskab til Forretningsordenen, saa vil han ikke deri søge en væsentlig Grund til, at Forhandlingerne optage lang Tid. (Hør!) Hvad nu angaaer det foreliggende Spørgsmaal, da har det jo tidligere været Gjenstand for lange Diskussioner og vidtløftig Drøftelse heri Thinget, og de væsentligste Grunde for og imod ere tildeels atter gjentagne idag. De, som ville, at Finansloven skal gaae umiddelbart til første Behandling, paastaae, at man ved den modsatte Fremgangsmaade berøver Medlemmerne endeel af den Indslydelse paa Udvalget, som man anseer for at være ønskelig, og de Andre mene, at man behandler Sagen bedre, efterat man deels har havt længere Tid til at sætte sig ind i den, og deels har et Udvalgs Betænkning liggende for sig, som man kan gjenneengaae; jeg maa slutte mig til de Sidstes Mening. Men desuden er der et ganske særøget Forhold ved det Budget, som nu foreligger, og det er det, hvorpaa jeg nærmest skal henlede Opmærksomheden, ikke fordi man skal lægge en politisk Drøftelse af det Spørgsmaal, om Ministeriet har baaret sig rigtigt ad eller ikke og saa fremdeles, i Budgettets Forhandling, men fordi Ministeriets Program, Reskriptet af 28de Januar, affeiller sig i selve Budgettet. Det almindelige Spørgsmaal, der altsaa foreligger, det er, om man nu anseer denne Affeiling af Reskriptet af 28de Januar 1852 i Budgettet for en heldig Affeiling, om man anseer Gjennemførelsen af de i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 udtalte Grundsætninger saaledes, som disse fremtræde i Budgettet, for heldig eller ikke. Det er det almindelige Spørgsmaal, der bør gaae forud for Behandlingen af Enkeltighederne. Behandlingen af dette Spørgsmaal hører ikke hen til anden, men til første Behandling; Undersøgelsen af dette Spørgsmaal er imidlertid ingenlunde let at iværksætte. Meningerne, om Grundsætningerne skulle være gennemførte paa den ene eller paa den anden Maade i Budgettet, kunne være meget forskellige. Mig forekommer det, skjøndt Meningerne herom kunne være forskellige, at Ministeriet ikke heldigt har gennem-

ført de af det selv i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 udtalte Grundsætninger; det er imidlertid det store og almindelige Spørgsmaal, og, inden man gaaer over til Behandlingen af Enkeltighederne i Budgettet, var det derfor vistnok ønskeligt først, at Medlemmerne af Thinget ved et Udvalgs Drøftelse af Sagen vare komne til fuld Indsigt af dette Spørgsmaals Betydning. Det bliver langt vanskeliggere, naar man, efterat under den første Behandling heri Salen forskellige Meninger er fæstede ind, da vil nedsætte et Udvalg, der dog altid først maa komme til at drøfte den hele og almindelige Grundsætning for Gjennemførelsen af den paatænkte Organisation i selve Budgettet. Jeg skulde derfor mene, at selv de, der ellers ikke stemme for, at Udvalg skal nedsættes, førend Sagen har været til første Behandling, i det Anførte maae have en god og tilstrækkelig Grund til i dette Tilfælde at gjøre det, og saaledes som Budgettet foreligger, stemme for, at der strax nedsættes et Udvalg. Man behøver ikke at lade det Udvalg, der skal nedsættes, være det samme, som skal tage Budgettet under Overveielse til anden Behandling; herfor er der ikke nogen absolut Nødvendighed; thi det Udvalg, som skal have Sagen under Behandling nu, maa efter min Opfattelse væsentligst gaae ud paa at klare de Grundsætninger, som ere gennemførte i Budgettet. Men der var heller Intet til Hinder for, at begge Dele overdroges det samme Udvalg. Dette er kun et Spørgsmaal af underordnet Vigtighed; men det Væsentlige er, at Sagen overgives til et Udvalg, og herfor maa jeg stemme.

**Sall:** Ja, da flere have yttret sig, efterat jeg har begjæret Ordet, skal jeg fatte mig meget kort. Den ærede Rigsdagsmænd for Holbeks 2den Valgkreds (Tscherning), som først tog Ordet imod det af mig gjorte Forslag om, at Finansloven strax blev overgivet til et Udvalg af 9 Medlemmer, valgte heri Salen, begyndte sin Optræden derimod med meget stærkt at fremhæve, hvormeget han heri Salen savnede den tidligere udmærket dygtige Ordfører i Finanssagen. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg i alle Maader føler dette Savn ligesaa stærkt; men jeg finder mig dog